

Наша історія

Мене звать Девід Хан, і я усиновив двох своїх хлопчиків, Віллема та Айдана, з Харкова, Україна, у лютому 2001 року. Багато з вас уже знають і люблять їх, а також історію Валентини, нашого хороброго перекладача з української мови/координатора усиновлення. , чия велика любов і мужність врешті-решт врятували життя Айдану. Деталі нашої страшної пригоди в Харкові численні і можливо, неважливі для наших цілей зараз. Але це пов'язано з мафією, парою українських в'язниць і безліччю зупиняючих серце моментів, надії та відчаю. На жаль, дитячий будинок для хлопчиків знаходився між Харковом і російським кордоном, безпосередньо там, де точилися найжорстокіші бої від початку вторгнення. Ми розуміємо, що вся територія разом із дитячим будинком була повністю знищена, багато загиблих, зокрема дітей. Існують жахливі історії про опікунів, які не змогли дістатися до деяких сирітських будинків, що змушувало дітей боротися власними силами під час війни, а деяким залишалось лише блукати на полях битв. Важко усвідомити, як ми опинилися сюди від щастя, яке знали лише кілька тижнів тому.

Коли ми залишили Валентину в аеропорту «Київ» понад 21 рік тому, з моєю новою втомленою та голодною командою (діти) , через кілька прикрих подій ми втратили під час пожежі єдиний номер телефону Валентини, який я мав. Тим не менш, хлопці згадують її яскраво і з великою любов'ю, ніколи раніше не знаючи ні теплого дотику, ні ніжного погляду. І я завжди бажав на кожен день народження та випускний, а також стільки щасливих моментів між ними, щоб вона могла бачити хлопців щасливими та процвітаючими. Я просто хотів, щоб вона знала, що з дітьми все добре. Ми шукали її двадцять один рік, і жодного разу не проходило кілька місяців без спроб знайти Валентину Шевчук, український еквівалент Мері Сміт. На початку лютого я ще раз звернувся до посольства України з проханням допомогти знайти її. Вони були трохи зайняті всіма російськими танками на кордоні, але запропонували мені звернутися за допомогою до української групи з усиновлення у Facebook, про що я не думав. Після кількох дивовижних поворотів ми знайшли її після більш ніж двох десятиліть пошуків.

Вона не була, як я часто боявся, продана в торгівлю білими рабами та на службу до узбецького олігарха, а щасливо вийшла заміж у місті Житомирі з двома власними прекрасними хлопцями, Артуром і Богданом. Було відчуття, що рана нарешті закривається, і словами не передати ту радість, яку ми всі відчували того дня. Ми з хвилюванням почали планувати зустріч сім'ї, чи то в Україні, чи в Каліфорнії, коли лише за годину їзди в Києві почали падати перші бомби. Це був сюрреалістичний і жахливий досвід, і сльози, які ми пролили з того моменту, можуть наповнити океан. Але одна велика радість серед цього божевілля полягає в тому, що ми все ж використали цей час, щоб познайомитися з Артуром і Богданом, хоча б по телефону, а не особисто, як планувалося спочатку. Ми й уявити собі не могли ще пару місяців тому, що наше довгоочікуване щасливе возз'єднання врешті-решт відбудеться, ховаючись у підвалі від російських бомб. Кожен день приносив нові жахи. Оскільки війна зміщується на схід, життя в Центральній Україні знову починає рухатися над землею, але все ще далеко від нормального. Школу, де Валентина викладала англійську, розбомбили та знищили. Всього за кілька місяців до вторгнення Артур одружився на своїй коханій і почав новий перспективний агробізнес в економіці, якої більше не існує. Колективна скорбота – це безкрайня

річка в Україні. Але ми все ще говоримо про повсякденне життя після війни, частково для того, щоб відвернути увагу від звірств Росії, але здебільшого щоб показати собі, що ми все ще сповнені надії. Виявляється, всі ми віддані любителі тварин. І оскільки центральна Україна останніми днями стає безпечнішою, ми продовжуємо молитися за Схід, ми бачимо можливість допомогти тваринам, які так страждають у цій жахливій війні.